

Neapolis University

HEPHAESTUS Repository

<http://hephaestus.nup.ac.cy>

Archive Cypriot Newspaper Materials

Salpix

1885-05-15

þÿ £ ¬ » À ¹ 3 ³/₄ - ± Á . 6 2

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10270>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΣΑΛΗΠΤΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΡΑΙΤΙΚΟΣ ΔΥΣΕΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ.

ΕΤΟΣ Β.

ΑΡΙΘ. 62

Συνδρομή υποχρεωτική έτησια προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. 8. Έν τῷ ἔξωτερικῷ Σελ. 12.
 Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγραμματι τῆς "ΣΑΛΗΠΤΟΣ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ κατ' ἀποκοπήν.
 Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορᾷσα τῆς "ΣΑΛΗΠΤΟΣ" δεῖν νὰ διευθύνηται τῷ Συντάκτῃ, Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λεμεσόον.
 Editor S. CHOURMOUZIOS LIMASSOL.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἐντροπήν, εἰσὶ γρήγορα ἢ ἀργὰ θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΤΕΤΑΡΤΗ.

15, ΜΑΪΟΥ 1885.

ΛΕΞΕΙΣ ΑΓΝΩΣΤΟΙ.

Καθὼς ὅταν ἔξαφν φανῆ μεταξύ ἡμῶν εἰς ξένος, τοῦ ὁποίου οὔτε τὴν πατρίδα γνωρίζομεν οὔτε τὴν καταγωγὴν καὶ μὲ ἀπορίαν ἐρωτῶμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἂν τὸν γνωρίζῃ καὶ εἰς ἀπάντησιν λαμβάνομεν ἐν σήνωμα τῶν ὤμων ἕως 'ς τ' αὐτὰ καὶ τίποτε ἄλλο, ἔτσι εὐρέθησαν νὰ ὑπάρχουν καὶ μεταξύ ἡμῶν μερικαὶ λέξεις, τῶν ὁποίων μάλιστα κάμνομεν συχνὴν χρῆσιν—μὲ τὴν γλῶσσαν πάντοτε—καὶ τῶν ὁποίων ἡ σημασία, τὴν ὁποίαν ἄλλοι τέλος πάντων προηγούμενοι ἡμῶν ἀπέδιδον εἰς αὐτάς, ἀπωλέσθη σήμερον, καὶ ἔμενον λέξεις κεναί, ὡς κύμβαλον ἀλαλάζουσαι, ἢ μᾶλλον πρὸς κατόρθωσιν τῶν σκοπῶν ἡμῶν χρησιμεύουσαι, διότι εἶνε εὐήχοι καὶ δελεαστικά. Τοιαῦται λέξεις εἰσὶν αἱ ἑξῆς:

α'. Ἡ λέξις ΦΙΛΙΑ. Οἱ παλαιοί, ὄχι μόνον οἱ προπάτορες ἡμῶν ἀλλὰ καὶ ἄλλαι ἦντον ἐξευγενισμένοι φυλαί, ἔδιδον εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν μίαν σημασίαν ἀρκετὰ ἐκτεταμένην καὶ μίαν δύναμιν μυστηριώδη. Ὁ φίλος ἐθεώρει τὸν φίλον τοῦ ὡς ἄλλον ἑαυτὸν τοῦ καὶ προθύμως ἐθυσιάζετο ὑπὲρ ἐκείνου. Εἶνε περιττὸν νὰ ἀναφέρωμεν καὶ παραδείγματα ἀπὸ τὰ ὁποία εἶνε γεμάτη ἡ ἱστορία. Ἡμεῖς ἔμωσ σήμερον προσπαθοῦμεν ν' ἀποδείξωμεν εἰς ἐκείνους ἢ ὅτι ἦσαν ἀρκετὰ

ὑπερβολικοὶ ἢ ὅτι παρεξήγησαν τὴν λέξιν φιλία. «Ναί—λέγομεν—νὰ ἦνέ τις φίλος, ἀλλὰ καὶ νὰ θυσιάζηται χάριν τοῦ φίλου του, ἢ καὶ νὰ βλάπτεται ἀκόμη τὸ παρμικρὸν ὑπὲρ αὐτοῦ εἶνε ἀνοησία. Φίλον μου σὲ θέλω, νὰ προσπαθῆς ὑπὲρ τοῦ συμφέροντός μου καὶ νὰ προσέχης νὰ μὴ με ζημιώσῃς εἰς τὸ παρμικρὸν. Ἄλλως, «φίλος ζημιωτῆς οὐκ ἔστι φίλος.» Φίλου μου σὲ θέλω καθόσον δύνασαι ἢ εἰσὶ ικανὸς νὰ μοῦ χρησιμεύσῃς εἰς τι, ἢ καθόσον δύναται ἡ φιλία σου, μεταχειριζομένη ὡς ὄργανον, νὰ μὲ ὠφελήσῃ κατὰ τι ἀπέβηκε πλέον αὐτὴν τὴν δύναμιν; ἢ κατήνητες ἀνίκανος εἰς τὸ νὰ μὲ ὠφελῆς; μακρὰν ἀπ' ἑμὸς πλέον καὶ τὸ «καλημέρα» σου αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀκούω, εἰσὶ μοὶ προξενεῖ λύπην ἀναμνηστικὸν με τὴν ἀπωλείαν τῆς ὠφελείας ἣν μοὶ ἐπροξένει ἡ φιλία σου ἄλλοτε, ἢ ὁποία κατήνησε σήμερον ἀνίσχυρος πρὸς τοῦτο.

Ἄλλοι πάλιν, εἶδομεν ἀφορμὴν εἰς τὴν φιλίαν νὰ γεννηθῇ ἐν πότοις μόνον, νὰ ἀναπτυχθῇ ἐν πότοις, νὰ ὑφίσταται καὶ νὰ ἀκμάσῃ ἐν πότοις, ἄμχ δ' ὡς ἀποβάλλῃ εἰς τὴν δύναμιν ἢ ἔξιν τοῦ πότου, συναπεβάλλει ἀμέσως καὶ τὴν χροιάν τῆς φιλικῆς τῆς ὁποίας γένεσις ἦτο τὸ ποτῆρι καὶ φυγὴ τὸ ποτόν. Κατό-

πιν δὲ, ὁσάκις τὸν ἀπαντῶμεν στενότατα ὑπὸ τὸ βάρος τῆς δυστυχίας ἢ τῆς βλάβης τοῦ πότου «ὦ! καλημέρα φίλε... ποῦ καὶρός μας!» Ἴδου μόναι αἱ παρήγοροι λέξεις αἱ ἐκ καρδίας φιλικῆς πρὸς καρδίαν δυστυχῆ ἀπυτεινόμεναι λέξεις αἱ ὁποιαὶ οὐδὲν ἄλλο φέρουσιν ἀποτέλεσμα, εἰμὴ τὸν αὐξήσωσι, προστιθέμεναι, τὸ βάρος τῆς καταθλιβούσης ἐκείνου δυστυχίας

Ἴδου λοιπὸν ἡ σημασία τὴν ὁποίαν ἡμεῖς σήμερον δίδομεν εἰς τὴν ἱερὰν, ἀλλὰ κενρὰν πλέον λέξιν φιλία. «Φίλος σου νὰ ἦμαι καθόσον δὲν ἔλθω εἰς θέσιν νὰ θυσιάσω ὑπὲρ σοῦ εὐδὲ λεπτόν. Φίλος μου νὰ ἦσαι καθόσον ἡ φιλία σου δύναται νὰ μὲ ὠφελήσῃ». Τοῦτο καὶ οὐδὲν πλέον. Δὲν ἔχομεν ἡμεῖς νὰ κάμωμεν σήμερον με τοὺς ἀνοήτους ἐκείνους οἱ ὁποιοὶ ὄχι μόνον περιουσίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἐθυσιάζον χάριν ἑνὸς φίλου.

β'. λέξις ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ. Ἐχάθη καὶ αὐτὸς ὁ ἀδάμας πλέον ἔμενε μόνον τὸ ὄνομα ὡστε ὡς βλέπετε ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ὄχι μόνον ἀνθρώπους, φυλάς, ἔθνη, ἀφανίζει, μετατοπίζει, ἀναγεννᾷ ἀλλὰ τὰ βαλε καὶ με τὰς λέξεις ἢ μᾶλλον με τὸ σημαίνον τῶν λέξεων—τὴν ψυχὴν διότι τὸ σῶμα—αἱ λέξεις ὑπάρχουν ὡς τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Εἰλικρίνεια! μὰ τί θὰ πῆ εἰλικρίνεια; Νὰ ἦνέ τις ἄδολος

λίγους ή παλαιούς, γνήσιος όηλ. κατά τούδε και τού πράγμα; ότι έχει μέσους έχη κ' έξω. Άλλά πώς είναι δυνατόν, λέγομεν ήμεις σήμερα, να κατορθώση τις ότι θέλει χωρίς να κούβη με προσοχήν εκείνο τού οποίου φρονεί, εκείνο τού οποίου σκέπτεται να κάμη; Πώς είναι δυνατόν να πωληθώ εν πράγμα όταν δέν ήνε καλόν χωρίς να έχη εκεί πάνω πάνω τού αγγείου, ως δείγμα, άλλο καλλίτερον πράγμα; Και λοιπόν όταν ή ειλικρίνεια αυτή άπαιτεί να λέγης ότι σκέπτεσαι και να πράττης ως λέγεις, πώς είναι δυνατόν να απτηθώ ή άλλο, πρὸς τού να ωφελθώ ήγώ; πώς θα δυνθώ να κάταστρέψω τού συμφέρον τού άλλου πρὸς τού να αύξήσω τού ιδιόν μου; Όταν ύπάρχη αυτή ή τρομερά-ώς φάσμα λέξις ειλικρίνεια πώς θα με άφήση να ώθήσω ολίγον με τόν δάκτυλον τήν ζυγαράν, διά να κερδίσω μυστικά τριπλάσια παρ' όσα φαίνομαι ότι κερδίζω; πώς θα με άφήση να κάμω κάθε τρόπον διά να πέρω από τόν άλλον περισσότερα παρ' όσα πρέπει να πάρω; Μήπως σήμερα και αυτοί οι Βασιλείς και αυτοί οι μεγάλοι διπλωμάται δέν έδωκαν τά παπούτσια 'ς τού χέρι αύτης της κυράς Ειλικριείας; Τί θα ήδύνατο να κατορθώσωσιν αυτοί όλοι εάν 'καλημερίζωντο και μόνον μ' αύτην τήν Ειλικρίνειαν; Μακράν λοιπόν από 'μας έν τέτοιον κακόν. (Θά επανέλθωμεν).

ΑΡΕΤΗΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ.

Οι Κύπριοι έχουν ως πατριωτικόν κτήμα των μίαν Άρετήν ή οποία τους έμμενε, διότι δέν έχουν τούς κτηματικούς τίτλους της άλλως τίς ήξευρε ποία Άγγλική Τράπεζα θα τήν εδήμευε. Σήμερα όμως επειδή αναγκάζονται οι Κύπριοι υπό τών Άγγλων να έχωσι τίτλους επ' ονόματι των παντός κτήματός των διά να δύνανται και ευκολώτερον να δανείζωνται και κατά αναπόφευκτον συνέπειαν να τὰ πωλώσι και ευκολώτερον, κινδυνεύει να δημευθώ και ή περι ής ό λόγος άρετή των αυτή. Η άρετή των αυτή συνίσταται εις τού να λησμονώσιν πάν πάθος, πάν παραπόνον τού οποίου έχουν κατά τινος όταν ούτος άποφοσίτη να άποχωρήτη εκ τού μέσου των, και φιλικώς τού προσφέρουσι τήν χειράν ευχόμενοι ειλικρινώς τού κατευόδιον- όταν ούτος τοίς λέγει σάς άφίνω ύγείαν. Τής άρετής των τούτης έκαμαν κατάχρησιν τινές Κύπριοι έσχάτως, με κίνδυνον να

νομισθώσιν ως μη ειλικρινείς. Αί ύποδοχαί και αί προσφωνήταις δι' ών έγένετο δεκτός ό Μ. Άρμοστής, επί τή 'πεποιθήσει ότι άναχωρεί πλέον, δύνανται να νομισθώσιν ως έγκάρδιοι. Τούαύτης ύποδοχής έτυχεν έσχάτως ή Α. Ε. τήν 4|1| Μαιου εν Βρωσίοις όπου άψίς τις έστήθη και πολιται και μηθηται έξήλθον προς προϋπάντησιν, πρὸ τής οικίας δέ τού Διοικητού προσεφωνήθη κατ' άλλους υπό τού διδασκάλου κ. Λουκά Πακίπου θίζαντος εν τέλει και τού πρὸς τήν Τουρκίαν έπαχθούς φόρου ζήτημά. Τήν δέ 4|μ.μ. έγένετο έπίσκεψις εν τώ καλώς νύτρεπισμένω Διοικητηρίω όπου στέφανος πλεχθείς εντέχνως υπό τής δεσποινίδος Κασάνδρας Χρ. Παπαδοπούλου προσφέρθη αύ τώ υπό τού κ. Δημάρχου, προσεφωνήθη δέ πεζώς και έμμέτρως 'υπό τού κ. Χρ. Παπαδοπούλου δικαστού και έμμέτρως υπό τού κ. Γ. Παντελίδου. Έν τέλει ό Μ. Άρμοστής εξέφρασε τήν μεγάλην ευχαρίστησίν του επί τή λαμπρά ύποδοχή όμολογήτας ότι ούδέποτε θα λησμονήση τήν Κύπρον. Τήν νύκτα ή πόλις έφωταγωγήθη.

Η πανήγυρις τού «κατακλυσμού» εν Λεμησώ δέν είχε καθόλου ζωηρότητα φέτος διότι συνέπεσεν εν εποχή καθ' ήν οι χωρικοί καταγίνονται εις τά θέρη των. Και ναί μεν τά μεθύσια, οι έντός τών καφενείων χοροί, αι ως εκ λίμνης έξερχόμενοι τών βυθράκων φωναί—τά διάφορα υπό διαφόρων στομάτων όμου έξερχόμενα τραγούδια—έπήραν κ' έδωσαν, αι φωναί τών υπαλλήλων τών καφενείων «δέκα μαστιχες,» άλλου δέ «7 χιωτίκες,» και άλλος «όκτώ άγγελικαις» (όνόματα προσφιλή με τά όποια έδαπτίσθη, αναλόγως τής σημερινής προόδου, τού ρακί), ήχουν άδιακόπως, διότι άνευ τούτων όλων δέν σχηματίζεται ή λέξις «πανήγυρις» όσον μικρά και αν ήνε, πλην τού ολιγαριθμόν ήλάττωσε κάμποσον αύτην πρὸς μεγίστην λύπην πολλών. . . . Ο χωρικός τέλος πάντων αν δέν μεθύση, και αν δέν χορευση δέν νοιώθη πανήγυριν λέγει και ός του λοιπόν από πρωίας μέχρις έσπέρας και από ταύτης μέχρι τής πρωίας αι μέθαι, αι φωναι και αι χοροί είναι άδιάκοπα.

Τήν Δευτέραν (13|25 Ισταμένου) περι τήν 10ην π.μ. ώραν έψάλη εν τή 'Εκκλ. Αγ. Νάπας Δοξολογία επί τή γενεθλίω έορτή της Α. Μ. της Βασιλείσης ήμών Βικτωρίας γοροστατούντος της Α. Π. τού αγ. Κιτιέων, τού Διοικητού της πόλεως, τού Αστυνόμου και

λοιπών άλλων Άγγλων αξιωματικόν. Μετά τήν τελετήν ό Διοικητής έδέχετο τας έπίσκεψεις τών πολιτών εν τώ Διοικητηρίω.

ΠΟΛΙΤΙΚΑ.

Τά πολιτικά μας κατά νεώτερον τηλεγράφημα φαίνονται πάλιν υολωμένα. Οί Κοζάκοι παίζουν φαίνεται έπιτήδες τά πράγματα διά να κουρδίσουν καλά ταις κόρδαϊς, διότι ή χορός τούτος δέν είναι παίξε γέλασε. Τέλος πάντων φοβούμαι ότι κανενας «καρτζηλαμάς» θα πκιχθώ, να δοίμεν δέ ποιός θα ήνε ή ταβουλτζής, ή μάλλον να δοίμεν ποιοί τήν πέτσαν θα κάμουν ταβούλλι, διότι ή πλεονέκτις φιλοτιμία των βασιλέων ικανοποιείται όταν ταβουλλώνεται ή λαός, ή δυστυχής λαός.—Περισσότερα πολιτικά από τά όποια να ενδιαφέρεστε δέν έχω να σας πώ κατά τού παρόν.

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Πλανάται οίκτρώς ό διά τού «Χωρικόν του» [αριθ. 25] ύβριζών «τὸν εν Λεμησώ χωρικόν του» ότι δήθεν αύτός έγραφε τας εν τή «Σάλπιγγι» [αριθ. 60] διατριβάς. Είτε πρωτοφανές και πρωτάκουστον τούτο τού ύβριζειν τινά δημοσιογραφικώς και όνομαστί σγεδόν, επί άπλή μόνον ύποθέσει. Αί διατριβαι εκείναι έφερον και ήμερομηνίαν και τόπον εξ ου έστάλησαν ήμιν, και δέν καταδεόμεθα να ψευθώμεν ως νομίζει ήμας ό Λευκαριτης αύτος. Όμολογούμεν ειλικρινώς ότι δέν έπεθυμούμεν τας παραδόξως πως αναφυσίτας ταύτας διαμάχας, αλλά τίς ήδύνατο να φαντασθώ ότι μια άπλή εξιστόρησις της εθνικής έορτής της 25 Μαρτίου εν Λευκάρσις («Σάλπ.» αριθ. 56) ήδύνατο να προκαλέση μεστή χόλου και ύβρεων διατριβήν (Άληθ. αρ. 226) τίς δ'επομένως ήδύνατο να σκεφθώ ότι ζεναι διατριβαι και γινώμαι ενδιαφερομένων τινών υπέρ των Λευκάρων [Σάλπιγγ. αρ. 60] θα πρευκάλουν σωρον ύβρεων [Χωρ. αρ. 25] κατά τρίτου προσώπου έξω όλως της ύποθέσεως μέχρι τούδε μείναντος; Ας παραβάλη πάς άπαθής αναγνώστης τας μνησθείσας διατριβάς πάσας και άς ειπή ειλικρινώς τίνες οι «ρυπαρογραφοί», διότι μετά πρρησίας δυνάμεθα να είπωμεν ότι ή «Σάλπιγγι» μέχρι τούδε καίται Σατυρικ ή ούδέποτε έδέχθη ή κατεχώρισε ρυπαρογραφίας ως πλαγίως πως θέλει να ειπή ή «τὸν χωρικόν του» ύβριζών. Τί λοιπόν έξ όλων τούτων δύναται πάς τις να ένόση; ότι ή «τὸν εν Λεμησώ χωρικόν του»

ύβριζών και γελόν του τού, μέν ενταύθα, ρε κατα δημοσίως θανατού παφλάς πλέον. Έδ' των πρσον έστμα κ δέν θα μεθα αλειτ δέν πευλα από δέν πια τια ένο κατασ τυχημ και τρι και τού σαν τα —λέγει μίαν, Τό νόσ όταν αϊσωσ- πίτηδε τών ια μυστηρ πεν «ό ότι άμ κόν) έγ πεύουν ή πρωτ τρικά μιν τού τόν κύνει «δ ους και τών τώ

Όπου άλλουπο Μ. τού ή μνήμη της Σ. είσαν π πω κά λοι εις όλίγον χάριν ά

ὕβριζον Λευκαρίτης, ὁ τόπον παραδόξως καὶ γελοῖως κρυπτόμενος, ὅτε πρὸς "χωρίον του" γράφων κρύπτει καὶ τὸ χωρίον ἐν τῷ, μέγιστον φαίνεται ἔχει πάθος κατὰ τοῦ ἐνταῦθα χωριανοῦ του. καὶ, νημίσις ὅτι εὖ πε κατ'ἀλλήλων ἀφροσύνη, ἔγρυσε καὶ δὴ καὶ δημοσιογραφικῶς κατ' αὐτοῦ ἀλόγου; καὶ θανατούς ὕβρις ὑπερεκχειλισμα, φαίνεται, παφλάζοντος χαμπερῶς πάθους; καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἐάν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των προώθειον, λόγῳ πλουτισμοῦ, τὸσον ὅσον τὸ Δ η μ ο τ ι κ ὸ ν φ α ρ - μ α κ ε ἰ ὸ ν μ α ς, αἱ τότε τιὰ . . . δὲν θὰ ἤμεθα ἄνθρωποι. . . δηλ. θὰ ἤμεθα ἀνώτερα ζῶν. Μόλις ἤρχισε νὰ λ ε ι τ ο υ ρ γ ῆ (χωρὶς διάκον ἀλλὰ δὲν πειράζει) καὶ ἔκαμε τὰ μέτρα του ὀ- λ α ἀπὸ γρυσάφι καὶ ἀσῆμι. . . Τί; δὲν πιστεύετε; τὰδε μὲ τὰ ἴδια του μά- τια ἕνας ποῦ πῆρε προχθὲς συνταγὴν νὰ κατασκευασθῆ καὶ ἔσχε τὸ μέγαλον εὐ- τύχημα νὰ τοὺς εὖρη ὄλους μέσα (δηλ. καὶ τχιαν καὶ ἱατρὸν καὶ φαρμακοποιὸν καὶ τὸ φαρμακεῖον ἀκόμη) καὶ ἐθάμβω- σαν τὰ μάτια του. «λίραις καὶ μετζήδια —λέγει— ἦτο γεμάτο τὸ ζῦγι ποῦ τὴν μιὰν, κ' ἀπὸ τὴν ἄλλην τὰ ἱατρικά». Τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι εἰς εὐφυῆς φίλος μου ὅταν ἤκουσε νὰ λέγωνται αὐτὰ 'ς ἐμὲ αἴσως—τὸν λέγει—γυιέ μου βάλλουν ἐ- πίτηδες τὸν χρυσὸν 'ς τὸ ζῦγι ἀντικρῦ των ἱατρικῶν διὰ νὰ δώσῃ 'ς ἐκεῖνα τὴν μυστηριώδη δύναμιν του». ἄλλος δὲ εἶ- πεν «ὄχι! εἶνε φιλοσοφικὴ ἀπεικόνισις, ὅτι ἀμφότερα ταῦτα (χρυσὸς καὶ ἱατρι- κὸν) ἔχουν τὴν αὐτὴν δύναμιν νὰ θερα- πεύουν πλεῖστα ὅσα πάθη.» Κατ' ἐμὲ ὁ πρῶτος ἔχει δίκαιον ἀδύνατον τὰ ἱα- τρικά νὰ ἔχωσι τὴν μυστηριώδη δύνα- μιν τοῦ χρυσοῦ· ὁ δεῦτερος σφάλλει διὰ τὸν αὐτὸν λόγον πάσους ἀνθρώπου κά- μνει «δράκου» ὁ χρυσὸς, εἰς τοὺς ὁποί- ους καμμίαν ἐνέργειαν δὲν ἔχουν οὔτε αὐ- τῶν αὐτῶν δημοτικῶν ἱατρῶν τὰ ἱατρικά.

Ὅπως αἱ ὀνίθες ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀλουπούς μας. Τῆ καλοκαγαθία τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάν Ἀβδούλ Ἀζίζ (αἰώνια του ἡ μνήμη) καὶ τῆ εὐσπλάχνῳ φιλοξενίᾳ τῆς τῆς Σ. ἡμῶν Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως [ἡ; εἶψαν πλεῖστα τὰ ἔτη] φιλοξεοῦνται ἐν Κό- πρῳ κάμποσοι Ἀθίγγανοι κατοικοῦντες ἄλ- λοι εἰς Καρπάσι καὶ ἄλλοι ἄλλοῦ, καθε δὲ ὀλίγον καιρὸν κάμνουν μερικάς ἐκδρομάς χάριν ἀναφυγῆς ἀπὸ Καρπάσι εἰς Πάφον

καὶ τὰνἀπλιν, εἰς δὲ τὸν δρόμον σχηματι- ζουν τόσον ἐγκαρδίους φίλιας μὲ τὰ ζῶα τὰ ὁποῖα ἀπαντῶσιν ὥστε ἐπειδὴ δὲν ὑποφύου- σι νὰ ἦνε μακρὰν των τὰ παραλαμβάνουν εἰς τὴν ἔντιμον καὶ τρυφερὰν συνοδείαν των καὶ ὅταν φθῶσιν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκδρο- μῆς των τὰ παραδίδουν εἰς αὐθέντα, ἄλ- λους κατ' ἐνλογὴν των. Τοῦτο ἔγεινε καὶ ἐσχάτως εἰς τὸ χωρίον Πύργον ὁπόθεν καὶ ἔκ τινων ἄλλων περιχώρων ἐκλεψαί . . . ὦ μὰς ἔφυγε λέξις κακὴ . . . πασελαβὸν τέσσαρα ζῶα καὶ ἂν δὲν τοὺς πρῶφθαναν καὶ μάλιστα ὁ Ἀγ. Οἰκονόμος τοῦ χωρίου Πύργου θὰ ἤλλασσον κλῆμα. — Ἀλλὰ τί εἶν' αὐτὰ; φωνάζει ἡ Κυβέρνησις; πᾶ! πᾶ! πᾶ! δὲν ἐννοῶ νὰ γίνονται αὐτὰ. Ναι! ἀ- φοῦ οἱ Ἀρσιῶται ἤλθαν καὶ ἐνήγαγον ἂν- θρωπον τὸν ὁποῖον εἶδαν νὰ τρέχῃ μὲ μα- χαιρὶ πάνω 'ς τὸ ζῶον καὶ τὸν συνελαβὸν 2—3 λεπτά ἴσως προτοῦ νὰ κάρῃ τὸ κα- κούργημα του καὶ ὁμῶς τὸ δικαστήριον τοὺς εἶπεν "ἔπρεπε νὰ περιμένετε νὰ μαχα- ρώσῃ τὸ ζῶον κ' ἔπειτα νὰ ἀναφερθῆτε διὰ νὰ ἦσθε βεβαῖοι" δηλ. ἔπρεπε νὰ ἀφήσετε νὰ χαθῆ καὶ τὸ ζῶον, καὶ τότε νὰ καταδι- κάσω αὐτὸν εἰς φυλάκισιν, πῶς θὰ παρουσι- ασθοῦν ν' ἀναφέρουν τὸ κατορθώματα των Ἀθιγγάνων; καὶ τί θὰ ποῦν 'ς τὸ δικαστή- ριον οἱ δυστυχεῖς χωρικοί; ἀρκεῖται μὲ τὸ ἕνας τζεγκένης τίτσιρος κ' ἀναβράκωτος ἤλθε καὶ μοῦκλεψε τὸ ζῶόν μου;" ποῖός ζεύρει τ' ὄνομά του; ποῖός τὸν γνωρίζει; ποῦ ζεύρει εἰς ποῖαν τρύπαν κατοικεῖ;

Κούζουμ Πούραυτζη
Σὲ οὐλα βιλαέτια Γιατρό χέμ. Ἐζατζη [φαρμακοποιός] σάν πνευματικὸ παπᾶ εἶ- νε. Ἐν τῷ Λευκῶσι εἶνα πιριντζι για- τρὸ ἔχει, πάει ἕνα ἄρρωστο βλέπει, ἐμὲν ἄλλη μέρα οὐλο Λευκῶσι εἶμαθεν ἄρρώ- σια του. Χιτζ ὀλούρμου γιατρό ἀντρω- πο βάλλει τελλάλι ἄρρώστια ἀνθρώπου; Γιαζικ βάλλαει ἐσεῖνα πιριντζι Γιατρό! Ἄτζαπ μεκτέπι μέσα ἔτσι πρχγγελιά δώσανε ἕνα, γιόξαμ ὄρκο βάνανε ἄρρώ- στια καθενὸν νὰ μὴ βγάλλῃ ἔξω ἱστόμα- σου; Ἄ μὰ καὶ ἕνα ἐζατζη παρκάτω δὲν πάει χάααα! Ἐνα ρετζέτα πέρνουνε κον- τὰ του, κάμνει γιατρικὸ, ἐμὲν βρίζκει. συνεπαρτζιά του τελλάλι κάμνει· φιλὰν ἀντρωπο φιλὰν ἄρρώστιο ἔχει ζέριμ· φιλὰν γιατρικὸ ἔκαμα· φιλὰν γυναῖκα φιλὰν ἄρρώστια ἔχει ζέριμ· σιοιλέ για- τρικὸ ἔκαμα. Ἄφερμ ἰκνισότα! Ντίπ ζουρλο ἀντρωπο εἶνε πουντάν σορὰ κείνο ποῦ πάρη κείνο γιατρό σπῆτί του καὶ πᾶ- ρη, κείνο ἐζατζη ρετζέτα.

Λευκῶσιχταν 28 Ρετζέπ 1302.

Σήμερον περὶ τὴν 10ην π. μ. ὥραν Ἀ. Μακκαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύ- πρου Κ. Σοιφρόνιος μετὰ τῆς Α. Πανιερό- τητος τοῦ Μητροπολίτου Κυρηναίας Κ. Χρυτάνθου, ἀφιχθέντος πρὸ τινων ἡμε- ϶ων ἐν Λευκωσίᾳ, ἐπεσεκέψαντο τὸ Παρ- θεναγωγεῖον τῆς πρωτευούσης· ἐνθα ὡς ἐπλη-σοφρήθημεν ἐξήτασαν, διχφόρους μαθητρίδας.

Ἐπειδὴ τινὲς νομίζουσιν ὅτι πᾶσα ἔμ- μετρος ὁμοιοκαταληξία λέγεται ποιήσις, διὰ τοῦτο χάριν αὐτῶν λέγομεν ὅτι ποιή- σις καλεῖται τὸ πλάττειν ἰδέας καὶ εἰκό- νας ζωηρὰς καὶ συμφεεῖς τῷ σκοπῷ ὅν τὸ ποίημα ἐπιδιώκει καθιστώσας ζωηρο- τέραν τὴν ἐν τοῦ ποιήματος ἐντύπωσιν. Ἀπαιτεῖται δὲ πρὸς τοῦτο ζωηρὰ ἐκ φύ- σεως φαντασία, καὶ ἰδέαι μάλιστα φιλο- σοφικαί. Πᾶν λοιπὸν τοιοῦτο καλεῖται ποιήσις, ἀδιάφορον δὲ ἂν ἦνε πεζὸν ἢ ἔμ- μετρον, ἐνῶ πᾶν ἄλλο δύναται νὰ κλη- θῆ ἔ μ μ ε τ ρ ο ς ἰ δ ἔ α κ λ. οὐχὶ ὁμῶς καὶ ποιήσις. Τὸ ὅτι δὲ ὁ ποιητι- κὰς ἰδέας ἔχων γεννᾶται φύσει τοιοῦτος, ἀποδεικνύει καὶ τὸ κάτωθι ποίημα:—

ΑΗΔΟΝΙΑ καὶ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑΣ.
Μιὰν ἡμέραν τ' ἀηδόνα
μέτ' 'ς τὸ δάσος κελαδοῦσαν
κ' ἦτανε καὶ κουκουβάγιας
μαζεμέναις καὶ τ' ἀκούσων.
Ταῖς κατέβη 'ς τὸ κεφάλι
δίχως νὰ συλλογισθοῦνε
πῶς εἶν' εὐκόλον κ' ἐκεῖναις
ἀηδόνα νὰ γενοῦνε.
Καὶ χωρὶς ν' ἀργοπορήσων
τὸ κελεθῆμα ἀρχίζων.
καὶ τὸ δάσος μ' ἀηδῖαν
καὶ ψυχρότητα γεμίζων.
Ἐλεγαν εἰς τ' ἀηδόνα:
πέτε μας εἰς τὸν Θεόν σας
δὲν εἶν' τὸ κελεθῆμά μας
θαυμαστό 'σάν τὸ δικόν σας;
Διὰ ἐμπαιγμὸν ταῖς εἶπαν:
θαυμαστότερον ἀκόμα
τρέχει μέλι, τρέχει γάλα
ἀπ' τὸ νόστιμόν σας στόμα.
Τὴν μεγάλην κεφαλὴν σας
ἐνομίζαμεν ὡς τῶρα
ἀπὸ ἄλλο τι γεμάτην·
ἀπ' αὐτὴν ὁμῶς τὴν ὥραν
Ἐνοήσαμεν ὅτ' εἶνε
ἀπὸ τέτοια γεμισμένη
κ' εἶδαμεν τὸ μέγεθός της
τὸ μεγάλο τί σημαίνει.
Εὐγε! Εὐγε! ὅσοι πλέον
σὰς ἀκούσων θὰ θαυμάζων

Κι' ολοι πλέον για μεγάλους
μουσικούς θα σ'αξ δοξάζουν.

— Σ'αξ ευχαριστούμεν—είπαν
κ' έφυγαν με την ιδέαν
πώς κ' εκείναις άηθόνα
είνε με φωνήν ώραιαν.

Έτυχε μίαν ήμέραν
τά πουλιά να έορτάζουν
κ' εις την έορτήν εκείνην
ήτο σύστημα να τάζουν
Σ' τούς τεχνίτας μουσικούς των
κ' εις τούς καλλιφώνους δώρα.

Πρώταις τότε' αί κουκουβάγιας
άμα έφθασεν ή ώρα,
Μ' ένα πήδημα 'ς τὸ μέσον
έσταθήκαν με καμάρι
ώς να μήν ειχέ τι; άλλο;
σαν εκείναις τέτοιαν χάριν.

Σείουν τὰ πτερὰ και μόλις
άρχισαν να κελαθήσουν
και για τὸν Θεόν! τὸ πλῆθος
έκραξε να σιωπήσουν.
Έσιώπησαν εν τούτοις
άλλα τότε ὄλ' αρχίζου
να τὰς δέρνουν, να τὰς πτύουν
και να τὰς χονδροβραίζου.

Τὰς έκάμαν τέλος πάντων
κ' έφυγαν εντροπισμέναις.
κι' από τότε την ήμέραν
δέν ευγαίνουν ή καμένες.
Όσοι ποιηται δέν ειθε
πλήν ζητείτε να γενήτε
μήπως, σαν ταίς κουκουβάγιας
υστερα εντροπισθήτε.

ΤΜΗΜΑ Α'.

(συνέχεια)

Άρθ. 11. "Επι δὲ πρὸς τούτοις ή εκ-
κλησιαστική αρχή δικαιούται να έποπτεύη
και διατάξη εις τὰ περὶ τὴν εὐταξίαν,
εὐκοσμίαν και τὸν εὐτρεπισμὸν τῶν Ἐκκλη-
σιῶν και τῶν ἱερῶν τελετῶν ἀφορῶντα, ὡς
και περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν κληρικῶν και
περὶ τῆς ἐκπαίδευσως αὐτῶν σύμφωνα πρὸς
τὰ, περιστάσεις, και τοῦ ἱεροῦ τῶν κληρι-
κῶν ἐπαγγέλματος.

Ἐξωτερικὰ τῶν Ἐκκλησιῶν καθήκοντα
και δικαιοώματα.

Άρθ. 12. Εἰς τὰ ἐξωτερικὰ τῆς εκ-
κλησίας καθήκοντα και δικαιώματα ἀνάγον-
ται κυρίως τὰ ἑξῆς: α'] ὁ περιορισμὸς τῶν
κατὰ τὰς ἱερὰς τελετὰς, παρατάξεις και
πομπὰς, ὅταν αὐταί ἐπιτρέπωνται θρησκευ-
τικῶς και δέν ἀντιβαίνωσιν εις τὴν παρα-
δεδομένην τῆς ἐκκλησίας τάξιν· β'] διατά-
ξεις περὶ ἐκπαιδευτικῶν, περιθαλπτικῶν
και σωφρονιστικῶν καταστημάτων διὰ τούς
ἐκ τοῦ κλήρου· γ'] ἑκτακτοὶ ἐκκλησιαστι-
καὶ τελεταί, ὅταν πρόκειται να γίνωσιν αὐ-

ται εις ήμέρας εργασίμου, ή μή, και μά-
λιστα εν καιρῷ νηστειας, ή εντὸς ἱεροῦ να-
οῦ.

Άρθ. 13. Εἰς τὰ καθ' αὐτὸ ἐκκλησια-
στικὰ ἀντικείμενα ή ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή
ἔχει τὴν ὑπερτάτην δικαιοδοσίαν ἐφ' ὄλων
τῶν ἐκ τοῦ κλήρου και πρὸς αὐτὴν, ὡς εις
ἀνώτατον δικαστήριον, ἐκκαλοῦνται πᾶσαι
αὐτοθέσεις και αὶ διαφοραί, τὰς ὁποίας
κρίνασα και ἀνακρίνασα ἀποφαίνεται ἐπ'
αὐτῶν ἀνεκκλήτως κατὰ τούς ἱεροῦ κανό-
νας.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή ἔχει προσέτι δι-
καιώμα να ἐπιβάλλη κανονικὰς ποινὰς εις
κληρικούς και λαϊκοὺς καθ' ἕσον αὐταὶ ἀ-
νάγονται εις τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς και
τῶν αὐτῶν ποινῶν εἰσὶν αὶ ἀκόλουθοι: α'] ἀρ-
γίαν πάσης ἱεροπραξίας μετὰ στερήσεως τῶν
ἐκ τῆς ἐφημερίας τοῦ κρινομένου κληρικοῦ
προερχομένων δικαιωμάτων· β'] περιορι-
σμὸν εντὸς διατηρουμένου Μοναστηρίου·
γ'] ἀπότισιν ποσοῦ διπλασίου, ἐὰν ἀπο-
δειχθῇ ὅτι λαβὼν χρήματα ἐπραξέ τι παρὰ
τὸ καθήκον αὐτοῦ, ή ἐναντίον τῶν ἱερῶν κα-
νόνων· δ'] ἀφορισμὸν προσωπικὸν κατὰ
κληρικοῦ, ή λαϊκοῦ, ή μοναχοῦ· και τέλος
ε') καθαιρεσιν ήτοι ἀφαίρεσιν τῆς ἱερωσύ-
νης.

Αἱ περὶ τούτων ἀπεφάσεις τῆς ἐκκλησίας
κοὶ μάλιστα, ὅταν γίνωνται, αἰτιολογημέ-
νως και συνοδικῶς ἐκτελοῦνται παρὰ τῆς
πολιτικῆς ἀρχῆς, τῆ αἰτήσεϊ τῆς ἐκκλησι-
αστικῆς.

Άρθ. 14. Ἐὰν δὲ τις κληρικός ἔχη
παραπόνον κατὰ τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, ἀνα-
φέρεται εις τὸν πρόεδρον τῆς συνόδου, ὅστις,
ἐὰν μὴ δυναθῇ να συμβιάσῃ τὴν διαφορὰν
ἐξωδίκως, θέτῃ αὐτὴν ὑπόψιν τῆς Συνόδου,
ήτις ἀποφαίνεται ἐπ' αὐτῶν τὰ εἰκότα, εν
περιπτώσει δὲ ἰσοψηφίας ῥηπρισχύει ή ψῆφος
τοῦ προέδρου.

Τὸ αὐτὸ γίνεται και ὅταν τις ἔχη παρὰ
πόνον κατὰ τοῦ προέδρου (α)

ΤΜΗΜΑ Β'.

Σχέσεις τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὴν πολιτεί-
αν και τὰν ἀπάλιν.

Άρθ. 15. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει να ὑ-
ποβοηθῇ τὴν πολιτείαν διὰ τῶν πνευματι-
κῶν αὐτῆς μέσων εις πάσας τὰς δικαίας
και νομίμους αὐτῆς διατάξεις· ή δὲ πολιτεία
να καθῆκον ἔχει να προστατεύη και ὑποβοη-
θῇ τὴν ἐκκλησίαν εις πάσας τὰς νομίμους
και δικαίας αὐτῆς αἰτήσεις, (β) ὅπως
αὐτῶ διατηρῆται ή μεταξὺ τῶν δύο ἀρχῶν
εὐλικρινῆς σύμπραξις και ἀρμονία και ἄρμο-
νία και να μὴ θεωρεῖται "Κράτος εν Κράτει

[α] Ὅρα καταστικὸν τόμον τῆς Ἐκ-
κλησίας τῆς Ἑλλάδος.

(β) Βλέπε τὰ ἄρθρα.

ὅπερ ἄτοπον, ἀλλὰ να ὑπάρχη Ἐκκλησία
ἐλευθέρη εν τῇ δικαιοδοσίᾳ αὐτῆς, εν κρά-
τει ἐλευθέρῃ και πεπολιτισμένῃ" [α]
(ἀκολουθεῖ)

[α] "Απόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσα-
ρει και τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ" (Ματθαῖος |
Ἰδοὺ τὰ ὄρια τῆς Ἐκκλησίας και τῆς πολι-
τείας.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμησσοῦ.

(λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)

Κρασία ἄπισσα γρ.	180
„ συνήθη γερά,	160—170
„ κόκκινα και χαλασμένα	140—155
Ρακή σοῦμα ή ὀκὰ παρ.	62—68.
σταφίδες	40—45
σίτος (Λευκ. λίρ. 182.) Γρ.	22—24.
κριθὴ „ „	10—12.

Λύσις τοῦ 61 αἰνίγματος.

ἀγων—ια—ἀγωνία

Δυτήρες οἱ κ. κ. Ι. Μιχαηλίδης εκ
Λευκωσίας και Ἡσ. Κ. Ἰωαννίδης εκ
Λεύκας.

Αἰνίγμα 62

Κακὸν εἶνε τὸ πρῶτον μου
τὸ δεύτερον ἐπίσης,
ἔπλασ' εὐρὺ, ἀλλ' ἔρημον
τὸ ὄλον μου ή φύσις.

Πρόβλημα θ'

Ποῖον εἶνε τὸ μόνιον ἐκεῖνο, ὅπερ καρκι-
νοβατεῖ, οὐδόλως, οὔτε κατὰ γραφὴν, οὔτε
κατὰ σημασίαν ἀλλοιούμενον;

Εἰδοποιήσεις.

Εἰς τὴν ὁδὸν «Albert» (Λεμησσοῦ)
παρὰ τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ Κασιάν πω-
λεῖται οἰκόπεδον ἔγον μήλος κατὰ τὴν
γραμμὴν τῆς ὁδοῦ 33 πήχεις, βάθος δὲ
40 μετὰ τινῶν εν αὐτῷ θεμελιῶν.—Πω-
λεῖται ἐπίσης μία μερίς (τὸ 1]40) τῆς
Γολέττας «Φιλανθρωπία» διοικουμένης
ὑπὸ τοῦ Κυπτιᾶν Δημητρίου Μαρνέρου.—
Ἐν καζάνι ρακῆς χωρητικότητος 440
και ἐπέκεινα ὀκάδων, καλλίστης τῆς Χί-
ου κατασκευῆς και ζυγίζον ἄνω τῶν 100
ὀκάδων. Περὶ ὄλων τούτων ὁ βουλόμε-
νος ἀποσταθῆτω πρὸς τὸν κάτοχον κύριον
Χρηστοφάκην Τελεβάντου εν Λεμησσοῦ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ή ΚΥΠΡΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ εν Λευκωσίᾳ.